

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Strandberg, Julius.; Af J. S.

Ho ho! Tyrolerferdinands efterladte glade

Viser : Til godt Humørs Befordring og til

Foredrag i gemytlige Kredse efter det fjerde

Glas

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

2. Opl.

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : Jul. Strandberg, [1893]

Fysiske størrelse | Physical extent:

59 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

DET KGL. BIBLIOTEK

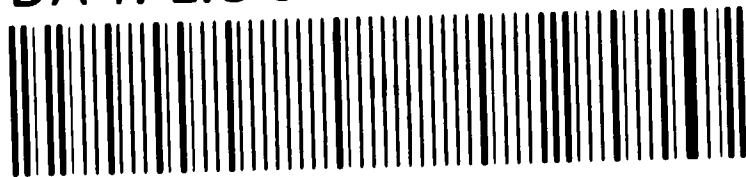
J[ULIUS] S[TRANDBERG]

HO HO! 1800

2. OPL. 18..

54-47

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

1 1 54 0 8 00807 9

+Rex

ho ho!

Tyrolerferdinands
afterladte Viser

JUL. STRANDBERGS FORLAG.

~~228-242~~ (7)

54-41

So ho!

Throlerferdinands efterladte glade Viser.

Til godt Humør's Befordring og til Foredrag
i gemyttlige Kredse efter det fjerde Glas.

Af J. S.

Andet Oplag.

Kjøbenhavn.

Jul. Strandberg's Forlag.

Faaes i Forlagsboghandelen, Vingaardstræde 18.

Trykt hos Bernh. Wensstrom.

Pris: 60 Øre.

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

Forord.

„Tyroler-Ferdinand“, hvis Navn var Ferdinand Petersen, er saa bekendt, at der vel neppe behøves nogen anden Meddelelse om ham, end at han drog fra Sted til Sted i Danmark, og saaes paa Markeder, ved Følkesfester osv., og om Sommeren i Dyrehaven. Han samlede altid en tæt Klynge Tilhørere om sig og forstod ved sine Indfald og ofte noget stærke Vittigheder at fængsle Almuen, som viste sin Paastønnelse i Form af klingende Mønt; hvis der blandt Tilhørerne fandtes Folk, der „lneb paa Mustaten“, d. e. ikke lagde en Stærv paa Tallerkenen, men stod og optog Pladsen for andre mere betænksomme Tilhørere, forstod han mesterligt at minde dem om deres Pligt. Men han var tilfreds med lidet.

I en lang Aarrække sang han sine „Arier“, kun i de senere Aar af sit Liv, da han blev henimod 60 Aar, sang han i Sommertiden ikke, men havde en lille Butik i Dyrehaven, hvorfra hans bekendte „Ho ho!“ lød ud over den bølgende Mængde som et Avertissement.

Ved „Tyrolerferdinands Arier“ maa forstaaes de Sange, han foredrog, thi selv vides han aldrig at have forfattet noget, uagtet han kaldte dem alle „sine egne“. Ej heller kan man saa Aftryk af Viserne nøjagtig saaledes som han foredrog dem, thi Monologen, der fandtes mellem Versene, forandrede han efter Stemning og Omstændigheder og holdt sig vel til, hvad der stod deri, men tillagde af sit eget Fond overgivne og groteske Bemærkninger og Meddelelser til Publikum. De meddeles her saaledes som de overleveredes ham.

Undertegnede havde i en længere Narrælle den
utvivlsomme Vre at forfatte største Delen af de
„Arier“, Tyrolerferdinand benyttede paa sine Ud-
flugter; der maatte stadig Nyheder til, ofte skulde
de være prægede af dyb Alvor, f. Eks. i Krigens
Tid; men snart gjorde hans glade Lune og Publi-
kums Ønske sig gældende og han forlangte atter
„de gamle fornøjelige“ og helst saa overdrevne og
burleske som muligt. Da der nu ofte i de senere
Aar, efter at Sangeren er afgaaet ved Døden, har
været Spørgsmaal om „noget af Tyrolerferdi-
nands“, har jeg troet at imødelomme Fleres
Ønske ved i en lille Samling at udgive et Udvalg
af „Arierne“. Det er ogsaa kun en ringe Del af
de mange, som han skiftevis sang; der kan jo eben-
tuelt senere komme flere. Af de alvorlige Sange
ere ingen optagne; det var ikke dem, der karat-
teriserede Tyrolerferdinand.

Selvfølgelig ere flere af Sangene af ældre
Dato, og mange ere bekendte, men i Følge Sagens
Natur kan det jo ikke være anderledes. Det er
dog mit Haab, at Samlingen maa finde et Publi-
kum, som veed at værdsætte Sangene paa rette
Maade ved at mindes for hvem og under hvilke
Omstændigheder de ere skrevne.

Wrb.

J. S.

NB. Da første Dplag af Bogen nu er
udsolgt, ser jeg heri en Bekræftelse af mit Haab
om en god Modtagelse, og lader Bogen usor-
andret udgaa i 2det Dplag.

Kragelunds Forlovelse,

hvordan Spekterer Kragelund, en Svoger til
Urtekræmmer Kragelund, blev forlovet med en
ung Vige, som efter Brudluppet viste sig at være
en gammel Kælling med store Sonner, der kom
og vilde banke Kragelund.

Mel. En Blomst jeg her beskrive vil.

Hr. Kragelund var Enkemand,
Og mange Penge havde han,
Men Herregud, hvad hjalp det alt,
Han var jo giftesyg og det var galt.

Jeg skal sige Dem, Høistærende, at hans salig Kone di-
verterede ham rigtignok med Prygl, men det var nu
over tre Uger siden hun var død, og Kragelunds Hjerte
var allerede igen saa blødt som et Bd. Runtsmør af
det fineste.

En Aften, som i sin Butik
Han stod med Taarer i sit Blis,
Saa kom en yndig Jomfru ind
Med dejlig Barm og Roser paa sin Kind.

„Ho ho! min dejlige Hr. Kragelund,“ smittede hun, „har
De en rigtig god Spegepølse, for vi skal ha' Smørre-
brødsgilde hjemme?“ — „Bærbartig, her er en Ende
til Fire, kan De bruge det Hele, Pølsen er god, Madam.“
— „Em, De siger Madam, og jeg er kun en Jomfru, men
lad mig saa Spegepølsen, og saa lidt Ost.“

Ej, ej! I Falb De Jomfru er,
 Saa vid, at Rærlighed jeg bær
 Til Dem og Deres Dejlighed,
 O stænt mit varme Høsterhjerte Fred.

Sju, min søde Rosinante, lad mig omfavne Deres
 stribede Livstykke og trykke Dem op til min uldne Nat-
 trøje. Det staar til Dem selv, om De inden en Maaned
 vil være Høstermadame. Diktedittedit. Hva' sa' De?"

„Jeg mener derom saa som saa,
 Og siger baresten: La' gaa!
 Vi bore Bjalter sammen slaa,
 Og glade Dage skal vi sikkert faa.“

Denne Vej med Sølvtøjet, de Grede, som begynder at
 luske af, menendes, at Visen er ude og saa kan De
 spare at ligge paa Tøllerkingen. Kragelund betroede
 hende, at han havde 600 Daler og en Mængde Fitalie,
 og Jomfruen tilstod, at hun havde 75 Ore og en hel
 Bunkle Assistentshussedler til fælles Bedste. Og saa
 vilde Kragelund kysse.

„Nej sy, Hr. Kragelund, la' vær,
 De maa ej komme mig for nær.
 Forresten, hvis De har mig lær,
 Saa maa De punge ud med Brudellær.“

Sju, du gamle Støber, jeg vil natyrligvis staa Brud i
 hvid Afjastes Kjole og Snoreliv med 36 huller i. —
 Bæ'bartig, denne Vej, det er her den gamle Fernant
 synger sin hjerterystende Arie.

Saa fik hun hundred Krøner, naa,
 Ved Bryllup ej der knibes maa,
 Og der blev lyst og Alt var klart,
 Der blev gjort Bryllup i en grulig Fart.

„Jeg vil sige dig en Ting, søde Kragelund; jeg vil ha'
 Bryllup om Aftenen, og jeg vil ha' Slør for Ansigtet,
 for jeg har svoret en stræffelig Ed paa, at jeg aldrig
 vil vise mit Ansigt som Brud for Alteret — la'vær og
 staa og stille mig i Siberne, du gamle Gedebul. Og
 saa vil jeg ikke tale et Ord paa Vejen eller i Kirken,
 for jeg er myrderlig andægtig af mig“

Hr. Kragelund kom i Rareth,
 Saa fin han aldrig før var set.
 Til Kirken rast afsted de foer,
 Bag Sløret Bruden ikke sa'e et Ord.

Saa blev de viede, og der blev spillet paa Harpærk, og Kragelund la' svært i Bøssen til Klokkeren, for det er den eneste Maade, hvorpaa man kan blive rigtig salig, det er naar man ikke glemmer Tøllerfningen. Petrea, gaa uj til det erebe Publikum med Staaalen.

„Se saa, min Snut,“ vor Brudgom sa'e,
 „Nu kan du nok ta' Sløret a'!“

Hu, hvilken Skræk den Staffel fik:

En gammel Rælling stod der for hans Blif.

Sikken en Hjerteklabappelse! — Ha, hva' æ desse! Det var jo ikke min unge Kone med de gnistrende Øjne og de gavtyveagtige Smilehuller i Kinderne! — Dine Øjne er jo fortinnede med Rødsten! Forsvind, Stygge! — „Unge Kone? — Kommer du allerede med Fornærmelser, din Spæthøferrad! Tror din gamle Snabelborn, at du kunde saa min unge Datter, som er forlovet med en Skiferdækkersvend; nej, hun trængte til Pengene for at holde Bryllup, og det har hun gjort i Aften i en anden Kirke, saa du kommer til at nøjes med mig. Ryd mig saa, du gamle Stikkelsbær, for jeg ser jo ikke saa gammel ud som jeg er, eller hvad jeg vilde sige, jeg er jo ikke saa gammel — jeg er kun 60 Aar, det er den modnere Alder. Du skulde selv ha' gaaet om Lyssningen og Attesterne, saa var du ikke blevet narret.“

Vien nu blev Kragelund sgu vred,

Han sagde Rællingen Bessed:

Ha, sorte Ondskab, som J drev,

Med Hændens Oldemoder gift jeg blev.

Den er rigtignok værre end Snoreliv med 36 Huller i! Og saa sloges de godt i 4 Dage, for Kræfter havde Rællingen. Men saa kom hendes ældste Søn, Broelæggeren, der næsten kunde være Fader til Kragelund, en Dag op med sin lille Bror, der var 29 Aar, og sa'e: „Hør nu, min Dreng, eller hvad jeg vilde sige, min Fa'r, dersom J saadan banker min Moer, saa sla'r jeg ho'det ned i Møven paa Jer. Er J med?“

Hr. Kragelund blev halv forknøbt,
 Det var ham noget ganske nyt.
 Tilfidsst han sig dog sammen tog,
 Imens han rasende i Bordet slog.

„Hør nu, min Fa'r, eller hvad jeg vilde sige, min Søn!
 (Petrea, der stiller en galant Mand af, og lader som
 om han ikke er kendt med Postelinet — væs'atig, væs'-
 atig, her er Talerkningen). Det var nu det, Kragelund
 sa'e. „Her er jeg Mand, og nu strubber du og din
 lille Bro'r a', ellers henter vi to Mand og en Gefrejer
 fra Nyboers Bagt og la'r Trommen gaa og Bægteren
 pibe. Der har du en Rindhest, og spørger Nogen dig,
 af hvem du fik den, saa kan du sige: Den er a' Krage-
 lund, han er min Stedfader!“ Saa tøjlede store Bro'r
 a' med lille Bro'r, og Madam Kragelund døde 14 Dage
 efter af Uergrelse over, at Kragelund kysede deres
 Tjenestepiger. Og Kragelund tørrede Vinene paa en
 Mursten, og er lige even bleven gift igen, for som han
 siger: Forrige Gang var jeg gift i tre Kvarter og havde
 aldrig en glad Time.

Ja, nu er Manden gift igen,
 Og det er tredje Gang, min Ven,
 Men vogt dig, naar du gifter dig,
 At ej du komme skal paa flig Galej.

Vent lidt, mine Grede, De skynder Dem afvejen. Toget
 gaar ikke endnu — det er Dem selv, der gaar i Toget,
 som Arbejdsmanden sa'e, da de rendte en stor Bjælke
 ind i Jernbanevognen. Om lidt faar De en ganske ny
 en af mine Egne.

For Herre bevare mig!

Mel. Paa Livets Bane (Dalilalalala).

Jeg gaar og tænker paa Et og Andet,
 Og mangt et Mundheld jeg tidt har fandet.
 Og nn, mine Grede, skal De faa en af mine evig unge
 Arier om et Mundheld.

Jeg fik forleden
 Just et af Smeden
 Det løb: Vorherre bevare mig.

En lille Jomfru med røde Rinder
 Jeg friede til, men hun har Veninder!

So ho! sødeste Snørestøple, siger jeg, kan du da aldrig
 være fri for de galante Veninder! Jeg kan jo aldrig
 komme til at trykke et gloende Kys paa dit yndige
 Mundtøj. Og hvad saa: Hun fortalte mig Dagen efter,
 at nu havde hun faaet endnu en Veninde.

Vel var hun vakker,
 Men Fernant taler
 For det: Vorherre bevare mig.

En Gang jeg manglede Mønt paa Lommen,
 Til en Mormonpræst var op jeg kommen.

Lille Ven, siger han, De har sat Deres Penge til paa
 Damerne! De er en Under af Rønnet, De skalde blive
 Mormon! — Ja, er der ikke ikke det, jeg siger, svarede
 jeg. Men mon det er sandt, at det blev Præsten, der
 skalde elske mine Koner og mig, der skalde forsørge dem?

Jeg løb, men vendte
 Mig før jeg rendte
 Og streg: Vorherre bevare mig.

En Gang jeg bejled i en Familie
 Til Datteren med den bedste Billie.

Da der nu blev lyst i Kirken, finder jeg en Dag i min
 ustyldsbare Forlovedes Gyæste en lille Billet, hvorpaa
 der stod: „Frøken Schmidt! Da De nu skal giftes, er
 De nok saa god at betale mig for Plejen af Deres
 Tvillinger, da jeg ellers sender dem hjem efter Bryl-
 luppet.“ Tvillinger til at begynde Ægteskabet med, og
 maaſte Tvillinger et andet Sted. Nej, Fernant, den
 gaar ved Gud i Himlen inte.

Jeg snart fik skrevet
 Paa Afstedsbrevet
 Tre Ord: Vorherre bevare mig.

I et Kontor blev jeg en Gang Skriver,
Forretning Sindet saa rart opliver.

Jeg var maaste blevet der til min Dødsdag; men hu!
Hvor mine Kolleger drak! En Snaps for hver Linie
man skrev og to for hvert Punktum. Og naar Siden
var fuld, saa var Skriveren sædvanlig ligesaa. Og saa
skældte de mig alligevel ud for et Maadeholdsklem.
Følgen var, at jeg drak for 60 Kroner om Maaneden,
og min Gage var kun 50.

Nej, flige Stille

Jeg ynder ikke,

Jeg løb! — Vorherre bevare mig!

La—da—di—da.

Jeg er en lystig Fætter, ja,
Jeg elsker tidt Forandring,
Min Yndlingsfang var La da di da
Paa hele Livets Vandring,

Og naar Nogen spurgte mig om, hvor det kunde være,
at jeg altid var i saa godt Humør, veed De, hvad jeg
saa svarede:

La da di da, la da di da.

I Kirken sad jeg glad den Gang
Da jeg blev konfirmeret,
Og nynded paa min Yndlingsfang,
Mens jeg blev eksam'neret.

Men da saa Præsten kommer hen til mig og siger: „Kan
du sige mig, min Dreng, hvorledes lyder det femte Bud?“
saa uden at tænke, svarede jeg: Det femte Bud — det
— det — er:

La da di da.

Jeg kom i Lære, men hvad sker?
 Mig Mester tog i Nalken,
 Og bandede paa Kunstmaner
 Mig Støvet ud af Frakken.

Derfor tog jeg ganske rolig bagester min Trøje eller
 Frakke af, hver Gang jeg havde faaet Prygl, og imens
 jeg tørstede løb paa den, bildte jeg mig ind, at det var
 Mester, og saa sang jeg:

La da di da.

Da jeg blev større, Nissemor
 Jeg allerede kendte, *1812*
 Og tænkt, det søde lille Nor
 Mit Hjerte straks antændte,

Naa, Herre Gud, vi blev forlovede og det gik stadig med
 Ryk og Klap. Jeg var i den syvende Himmel og sang,

La da di da.

Naa, De veed, jeg er en lystig Fyr,
 Men trofast er jeg ikke,
 Saa gik jeg ud paa Eventyr
 Og tænkte ej mer paa Nille.

Men en Dag kommer hun grædende hen til mig og siger:
 „Du, vi maa snart tænke paa at gifte os.“ „Hvad for
 noget?“ siger jeg. „Ja,“ siger hun, „jeg kan ikke sige
 mere, men vi maa gifte os.“ — O—ho, tænkte jeg:
 (Med Fingeren paa Næsen):

La da di da.

Nu er jeg gift, jeg Stakkert maa
 Med Alt til Takke tage.
 Jeg ej en Gang en Snapb kan faa,
 Hvor er de glade Dage?

Og kommer jeg saa hjem, saa ser Mutter paa mig og
 siger: „Hvor har du været henne — du dingler jo!“
 — Ja, siger jeg saa, det er kun

La da di da.

en hu!
 Linie
 Siden
 Og saa
 Øslem.
 ned en,

være,
 ad jeg

„Kan
 Gud?“
 — det

Naar Rikke med mig stændes vil,
 Og Børnene de strige,
 Og Hunden gøer ad Ratten til,
 Kan jeg ej andet sige,

End: O du huslige Lyksalighed! hvor er du dog søn,
 især naar man har en arrig Kone. Men imod alle Ægte-
 standens Plager veed jeg kun et Middel: Jo højere
 Konen striger, jo højere synger jeg:

La da di da.

Dersom jeg vandt i Lotteriet.

Mel. Napoleon var tapper Kriger.

Hvis jeg i Lotteriet kunde
 Faa Fingre i en god Gebinst,
 Saa blev der aldrig tørre Munde,
 Og her i Stuen allermindst.
 Men dem, der led især af Tørst,
 Dem stænkede jeg allerførst
 En tralalalala,
 En dygtig Snap.

En Ranke stynge jeg om Panden,
 Og gav mig Navn af Glædens Drot;
 Hvert Hængehoved gav jeg Fanden,
 Naar blot jeg kunde leve flot;
 Tog Borgerstab som Dist'lator,
 Gav Hver, som var i slet Humør
 En tralalalala,
 En dygtig Snap!

Jeg indbød alle Byens Præster,
 At præle for mig i mit Slot;
 Hver Haandværksvend blev gjort til Mester,
 Naar blot han kunde drille godt.

Af Røner tog jeg en Portion,
 Jeg tror bestemt, jeg blev Mormon,
 Thi tralalalala,
 De drikker godt.

Løn,
 lste-
 jere

Jeg satte ind i Kongens Have,
 Ti Tønder fyldt med Rhinsvin blot,
 Og Havens Springvand lod jeg lave
 Til bayerst Øl og andet Godt.
 Hver Morgen, dersom det gik an,
 Jeg stænkede hver Afsøgsmænd
 En tralalalala,
 En Frokost-Snaps.

Hvo, som af Dril blev rød paa Næsen,
 Fik Præmie for ædel Daad,
 Jeg stæffed bort alt Fattigvæsen
 Og Borgermestere og Raad;
 Men hver en Magistratsperson
 Han skulde have i Pension
 En tralalalala,
 En dygtig Snaps.

Nu veed jeg ikke, om De finder,
 At Pengene blev nyttigt brugt?
 Men indtil den Dag, da jeg vinder,
 Med mindre vil jeg nøjes smukt.
 For Staal i Aften tømme vi
 For Selstøb og for Glæde i
 Et — tralalalala,
 Et godt Glas Punsch.

Hvad Gulvmaattemanden ser.

Mel. Nu kan man blive giftet. (Ægteskabskontoret).

Man rundt i hele Staden
 Besøg af Maattemanden faar,
 Han færdes dels paa Gaden,
 Og dels i Hus og Gaard.
 Der ser han mange Sager,
 Si—sa, si—sa Sager,
 Men hvad han ser, det rager
 Kun yderst sjelden ham.

Dejligt tænkt af Manden. Lad de agtværdige ældre
 Damer om Sladder. Han ser og han ser ikke, og det
 højeste, man kan drive det til med ham, er:

Gulvmaatter, Gulvmaatter!

Han banker paa hos Naaden
 Og viser sine Varer frem,
 Der ser han Rammeraaden,
 Naar han er kommen hjem.
 Al Fornemhed er borte,
 Bi—ba, bi—ba borte,
 Han ta'r et Kys hos Dorthe
 I al Gemytlighed.

Hej du gamle Gavstrik, tænker Maattemanden, saadan
 noget skulde Fruen se. Gaar det saadan til med Tro-
 staben hos de Fornemme, saa siger jeg ikke mere end:

Gulvmaatter, Gulvmaatter!

En Krøbling og en Stodder
 Paa Gaden gaar saa ynkeligt,
 Men Alting gaar med Lodder,
 Hvem kender ikke sligt?
 Men Maattemanden kommer,
 Ri—ta, li—ta kommer,
 Paa Hyttens Dør han trommer,
 Og titter stille ind.

Rykkerne laa i Krogen, og Krøblingen dansede Zwej-
trit paa Gulvet med et Gaaselaar i Haanden. Bordet
staar dækket som tit Juleaften, og den stakkels Kone er
ved at ta' Krinoline paa under Silketjolen. „Nej, det er
for galt,“ tænker Maattemanden; han stormer forbitret
ud paa Gaden og siger, saa Enhver kan høre det:

Gulvmaatter, Gulvmaatter!

I Huset Nummer tretten
Han banker ganske sagte paa,
Der bor et Bud i Ketten
Med Mutter og de Smaa.
I Stuen gaar Ballonen,
Li—la, li—la lonen!
Og Manden banker Konen
Og Børnene gi'er Hals.

Bagten bliver hentet, Folt stimle sammen udenfor Gade-
døren. Maattemanden gaar rædsom findig ud. „Hvad
er der i Vejen deroppe?“ spørger Folt ham. „Hvem er
det, der banker sin Kone?“ — Gulvmaattemanden ser
paa dem med en dybsindig Mine, gaar midt ud paa
Gaden og svarer:

Gulvmaatter, Gulvmaatter!

Hos Frøken Magdalene,
Der har et meget dydigt Sind
Og lever ganske ene,
Gaar Maattemanden ind.
Han aabner Døren stille,
Sti—sta, sti—sta stille,
Og ser — naa ja, det ville
Vi tie stille med:

„Naa paa den Maade,“ siger han; „ja nu veed jeg det
med; men det trænger til at drøstes —“

Gulvmaatter, Gulvmaatter!

Saa gaar han til en Rælder,
Han har sit eget Snapsested,
Han spørger, men fortæller
Dog ikke hvad han veed.

Ja, tro mig, Maattemanden,
 Mi—ma, mi—ma Manden,
 Er lun som bare Fanden,
 Han lender god Bæleb.

Spørg ham selv, om han ikke veed meget mere, end han
 siger, saa skal I høre, han svarer:

Gulvmaatter, Gulvmaatter!

Det er for meget at forlange.

Mel. Lad dable Kvinderne hvo vil.

Man ser saa mangen Dame smul,
 Spadsere tidt igennem Staden,
 Og Herrerne med Længselsful
 Forsølge hende langs ad Gaden.
 De røde Kinder klæ'r saa sødt,
 Jeg selv har set det flere Gange.
 Men — tror De, det er ægte Rødt? —
 Det var for meget at forlange.

En Ungersvend har sig en Ven,
 De dele trofast Sorg og Glæde,
 Og hvor den ene Ven gaar hen,
 Der er den anden straks tilstede.
 Nu bli'er den Ene gift, og glad
 Den anden kysser flere Gange
 Den unge Brud — nej, veed du hvad,
 Det er for meget at forlange.

Et Bybud fulgte Karen hjem
 Paa Nørrebro en Aften silde.
 „Hør Karen, maa jeg kysse Dem,
 For Deres Dine er saa milde.“

Da svared Karen: „De er slem,
Dag, De har fulgt mig flere Gange,
Jeg li'er Dem nok, men kysse Dem,
Det er for meget at forlange.“

Fr. Hoffebølles Erindringer om sin Kærlighed.

Mel. Napoleon var tapper Krieger.

Jorgangen var en Sangerinde
Jeg i Charlottenlund fik lær;
Hun var en fuldbendt Kunstnerinde,
Som alle Sangerinder er.
Naar Publikum sad rundt omkring,
Sang hun saa mange nette Ting.

og jeg kan tydelig erindre, hvor henrykt jeg blev, naar
hun sang den om Gensærdet og Smørstjerdingen, men
mest Lykke gjorde hun i denneherseus:

Ding ding ding dingeling,
Ding dingeling.

Hvordan det stete eller ikke,
Derom veed hun vel bedst Bæst;
Nok er det, at ved sine Blikke
Båndt hun min varme Kærlighed;
Og derpaa bejlede jeg da,
Hun rødmede og svared Ja!

hvilket, i Forbigaaende sagt, bevægede mig til at drille
en utallig Mængde halve Bajere, til stor Fornøjelse for
Barten, der trak Pengene ind; endvidere til at lægge
en fuldvægtig Specie paa hendes Tallerken, hvorefter
hun igen til min ubeskrivelige Rørelse sang den:

Ding ding ding dingeling,
Ding dingeling.

Da Sang og Spil nu var tilende
 Og Publikum var taget hjem,
 Gik jeg blandt Træerne med hende,
 Mens Maanen brød bag Skyen frem;
 Hun hvilede saa sødt og ømt,
 At tidt om mig hun havde drømt.

Na, hvor De dog gør mig stræffelig glad ved Deres
 Ord; men tør jeg ogsaa tro — — „Gud, hvor kan De
 tvivle, Hr. Røkkebølle; fatter De det da ikke selv?“ —
 Jo, jo, min Rattergal! — „At, nu huster jeg det, Hr.
 Røkkebølle, jeg har forglemt — De skulde vel ikke kunne
 laane mig en Specie? Det er en stor Glæde, men jeg
 har glemt mine Penge i Teltet, og der er lukket; i
 Morgen tidlig skal jeg betale dem et Sted, og jeg er i
 den stræffeligste Forlegenhed.“ — Hm, en Specie! Her
 er den, min Elskede! „O Tak!“ — Smask! Et Kys, et
 Greb i Strengene paa Guitaren, som hun bar, og saa
 sang hun saa smægtende:

Ding ding ding dingeling,
 Ding dingeling.

Den næste Morgen var jeg atter
 Ved Teltet i Charlottenlund,
 Og hos den sønne Svadatter,
 Jeg kysede baade Haand og Mund;
 En lille Tur vi maatte gaa,
 Der laante hun igen en „Blaa“.

„Elskede Røkkebølle! Lad mig stedsse leve med Dem og
 for Dem, og dele Ondt og Godt med Dem! Af det
 Onde kan vi saa nok, lad os derfor holde os til det
 Gode, mens vi har det: — kan De laane mig fem Daler?
 Jeg vilde forære Dem noget, men jeg faar ikke Penge
 spænd til den første!“ — O, du Tryllerinde, jeg kan
 Intet nægte dig! — Og atter nynnede hun svagt og
 drømmende som sædvanligt:

Ding ding ding dingeling,
 Ding dingeling.

Se saadan gik det mange Dage,
 Det kostede lidt, men Herregud, —

Jeg skulde jo ha' alt tilbage,
 Tilfaldt sat' jeg min Frakke ud;
 Men den forslog da heller ej,
 Det øvrige gik samme Vej,

og tilfaldt stod jeg da saa nogen som en ubehagelig
 Sandhed, og maatte hos en Jøde købe mig et ganske
 nyt Sæt gamle Klæder. Men jeg var lykkelig, lykkelig
 ved min Kærlighed og ved den dejlige Sang:

Ding ding ding dingeling,
 Ding dingeling,

Da ej jeg havde flere Penge
 Tiltalte jeg min Elste blidt:
 „Du laante jo hos mig saa længe,
 Nu kan du vel undvære lidt?“
 Da farven hendes Rind forlod,
 Saavidt som Sminken det tillod;

„Men Gud, Hr. Koffebølle, hvad er det, De taler om?
 Laane? Hvor kan De dog være saa urimelig? Jeg er
 jo gift, og maa forsørge min Mand, og han faar alle
 mine Penge!“ — Hvad behager? — „Jh, vidste De ikke
 det, — det forundrer mig virkelig. Har De Lyst til at
 høre den sædvanlige:“

Ding ding ding dingeling,
 Ding dingeling.

Omstyrtet var min Lykkes Trone,
 Mens Klæderne af Kroppen faldt, —
 Min Elste var en andens Kone,
 Det var dog virkelig for galt;
 Jeg faar at vide, hvor hun bor,
 Og sender hende et Par Ord,

og som Svar derpaa kommer der en Morgenstund en
 skrækkelig Laban hjem til mig. „Er De Hr. Koffebølle?“
 spørger han. Jo, jeg var. „Maa jeg saa snart være fri
 for Deres klamme Fingre i mit varme Ansigt, med andre
 Ord, dersom De ikke lader min Kone være i Fred, saa
 vanter der Brngl, kan De blive flog paa det? God
 Morgen, Hr. Koffebølle!“ — Fortvivlet fastede jeg mig

ned paa en Stol og spiste 4 Stykker Smørrebrød til 8
Snapse, medens det endnu løb for mine Øre som om
hun sang den:

Ding ding ding dingeling,
Ding dingeling.

Tro mig, jeg siger, hvad jeg mener,
Forelsk Dem ej saa dumt som jeg!
De Sangerinder er Sirener,
Men lyt til deres Løften ej;
Thi er først Pungen bleven tom,
Saa kan man gaa, hvorfra man kom,
og naar saa man mangler Frakke og Venklæder og staar
med støve Støvler uden Saaler, saa finder man, mine
Damer og Herrer, kun en Pøtters daarlig Trøst, i det
sædvanlige:

Ding ding ding dingeling,
Ding dingeling.

Pumpevise

for de brave og opvakte gamle sorte Brandsvende,
ogsaa kaldet „De Ulykkelige“.*)

Et sørgeligt Tilfælde af Selvforbrændelse og udvendig
Betændelse.

Mel. Og Jonas i Hvalfistens Bug.

Der var en Mand paa Christianshavn,
Mandens Navn
Var Sørensen,
Han var min Ven,
— Pump igen! —

Stoma'ermester løjdi,
Stomager løjdi,

*) Førend den nuværende Organisation af Brand-
korpsene indtil 1858—59 udførtes Brandtjenesten af
de saakaldte sorte Brandfolk. Visen er skreven 1858.

I sine Dage smagte han
 Aldrig Vand,
 Den gode Sjæl,
 Han var rejæl,
 Dra! sin Bægl.
 Stoma'ermester løjdi osv.

Og det var en Fornøjelse
 Blot at se,
 Hver Gang han fik
 Den klare Dril,
 Jo det gik;
 Stoma'ermester løjdi osv.

Først var hans Næse lobberød,
 Gilledød!
 Men naar man saae
 En Stund derpaa,
 Var den blaa. —
 Stoma'ermester løjdi osv.

Og Ostvald saae til Ho'det hen,
 Naa, min Ven,
 Til Splte jo
 Var det min Tro,
 Stort som to.
 Stoma'ermester løjdi osv.

En Aften raabte Bægt'ren Brand,
 — Mere Vand! —
 Man kom, og hvil-
 tet Skuespil
 Kom man til! —
 Stoma'ermester løjdi osv.

o til 8
 om om

staar
 mine
 i det

ende,

endig

ands
 en af
 1858.

Min Ven han brændte paa sin Stol,
 Som en Sol
 Af Halsen saae
 Man store blaa
 Flammer staa.
 Sloma'ermester løjdi osv.

De sprøjtede og freg Bevalt,
 At, men alt
 Var uden Frugt,
 Thi Flammens Flugt
 Blev ej slukt.
 Sloma'ermester løjdi osv.

Ved hvert et Sprøjt han brændte mer.
 Bums! Da ser
 En Sprøjtemand
 At Pumpens Band
 Staar i Brand.
 Sloma'ermester løjdi osv.

Og tænk, det var nu Brændevin!
 Føj, de Svin!
 Man gjorde Stop,
 Men Mandens Rop
 Brændte op.
 Sloma'ermester løjdi osv.

Saa blev den Ting med meget Kløgt
 Undersøgt;
 Blot ved et Blik
 Man Klarhed fik
 Paa en Prik.
 Sloma'ermester løjdi osv.

En Brænd'vinsmand, som til hver Brand
 Bragte Vand,
 Har i en Rus
 Bragt Spiritus,
 Det gav Blus.
 Stoma'ermester løjdi osv.

Men da til Hvile Sørensen
 Bragtes hen,
 En Stare stor
 Med Krans og Flor
 Sang i Ror:
 Stoma'ermester løjdi osv.

Tag fat, vi Vand i Pumpen faa,
 Det skal gaa,
 Med kraftig Røst
 Af fulde Bryst
 Syng med Lyst:
 Stoma'ermester løjdi,
 Stomager løjdi.

Denne Vej, mine Erede, denne Vej! Der ser De selv, hvor forstrækkelig et Menneske kan komme afsted, for ser De, at han drak mange af de klare, det maatte blive hans Sag, men at komme med Svovlstift til i en saadan Affære, den var værre, og det var lastesig en Straf over ham, fordi han aldrig vilde betænke Talerkningen, naar han hørte den gamle Fernants smægtende Arier. Husk paa ham, min galante Herre, som stiller af der bag ved Bondemanden med den blaa-stribede Vest, og glemmer Fajandsen. Ho ho, mine Erede, nu kommer der en ny af første Sort.

Uventet Bryllup.

Mel. Nu kan man blive giftet (Egteskabskontoret).

Hr. Kragelund var kommen
Op i Halvtreds, — han var saamæn
En Mand med Mønt paa Lommen,
Og dertil Bebersvend.
Nu sad han saa alene,
Li—la—lene,
Og sa'e: Jeg skulde mene
Jeg leder mig, min Ven!

Men kan jeg ikke saa en Kone, som kan spadserere med mig, saa kan jeg sgu da saa et Bybud til at holde i mig, mens jeg prøver paa at løbe paa Skøjter ude paa Sortedamssøen. Frist Mod, Kragelund, lad Folk se, at en gammel Urtekræmmer ogsaa kan gaa i Tøjet.

Snart saae man ham paa Isen
Med Skøjterne, — han lejed dem;
Der var en farlig Fnisen,
Hvor Kragelund kom frem;
Afsted et Bybud traf ham,
Tri—tra—traf ham;
Han løb, hvorhen det stak ham
Og slæbte Kragelund.

„Immer med Humør!“ streg Kragelund, men i det samme gik Bybudet forkert i Byen og løb først imod en Enke og derpaa lige lukt med baade Enken og Kragelund ud i en Baage; Kragelund slap Bybudet og bed sig fast i Enken; hun omfavnebe Kragelund tæt og fast: der laa de nu og maatte træde Vandet med hinanden om Halsen.

Og mens de laa og svømmed,
Streg Folk: Der drufner vist et Par!
Og Tusinder henstrømmed,
At se, hvad deffe var.

Men Enken svarlig sulted,
 Si—sa—sulted,
 Mens Kragelund han muller,
 Og sprællede og fnøs.

t).

Men Enken var en solid Kone; hun kunde ha'e Krammet
 paa Kragelund, — hun havde lært at sømme; hver
 Gang han gjorde for store Spræl, fik han en Dukkert,
 og saa sa'e hun, naar han fik Vejret: „Ta'en med No,
 Kragelund! De er saa balstyrig!“ og saa blev de halede
 op paa en Stige. „Immer med Humør,“ sa'e Kragelund,
 men han slap ikke Enken før de vare paa det Tørre.

med
 holde
 øjter
 lad
 gaa

Hun mistede sin Brosche,
 Og rysted som et Espeløv;
 Folk hentede en Drosche
 Og begge ind de kørte.
 Og hurtig væk de kørte,
 Ri—la—kørte,
 Det Bybud med de førte,
 Og saa to Herrer til.

„Hvor bor De, Hr. Kragelund?“ „I Grønnegade Nr.
 22, 3die Sal!“ — Der blev de alle kørt hen, thi Folk
 troede, at det var Mand og Kone. Kragelund brumme-
 de, men baade han og Enken rystede af Rulde, saa de
 ikke kunde tale. Folk slæbte dem op ad Trappen, og
 uden videre Omstændigheder fik de en Kone ind, som
 klæbte Enken af, og puttede hende i Kragelunds Seng.
 Imens tog de fat paa ham, rev Klæderne af ham og
 puttede ham ned til Enken. „Holdt!“ skreg Kragelund
 og strittede imod. — „Ingen Omstændigheder mellem
 Mand og Kone!“ skreg Folkene. „Ned i Raskerollen
 med ham; han har allerede Feber!“

det
 mod
 tage-
 bed
 fast:
 inden

Ved Sengen Vagt de stillede,
 Mens Bybudmanden blev kørt hjem;
 Hvad ej de havde villet,
 Det var nu sket med dem.
 Til sidst de sov som Stene,
 Sti—sta—Stene,
 Saa lod man dem alene
 Indtil de vaagnebe.

„Det var en mærkelig Historie!“ sa'e Kragelund, den Dag de havde Bryllup, for de blev naturligvis gifte, og de to Herrer, som puttede dem i Røjen, nemlig Hrr. Ferd. Ludvigsen og Peter Rjøge, var med; Enken hedder nu Fru Kragelund. — „Na, hvor jeg stammer mig,“ siger hun. — „Ja, Mutter, men du spørmer brillant, det var vor Redning.“ Fru Kragelund er en dygtig Kone i sit Hus saavel som paa Støjer; de ere begge Medlemmer af „Foreningen“.]

To Døtre og to Sønner,
 Si—sa—Sønner,
 Hr. Kragelund belønner
 Fordi han plumped i.

Bare jeg var saa fuld som du.

Mel. An der schöne blauen Donau.

Bare jeg var saa fuld som du,
 Saa var jeg glad og lystig nu!
 Tænker jeg stille, naar jeg ser
 Saadan en tørstig Kavaler;
 Naar han med Smil og Sang kan glemme
 Rummer og Brøvl og vranten Hu,
 Sukker jeg tidt med sagte Stemme:
 Bare jeg var saa fuld som du!

Bare jeg var saa fuld som du,
 Hvister jeg tidt, naar sent endnu
 Jeg ser en Gast at dingle hjem,
 Salig og glad og ligefrem,
 Tung i sit Hoved, let i Sindet,
 Verden er hans — forstaar du nu?
 Rusen er ægte — væl med Skinnet:
 Bare jeg var saa fuld som du!

, den
 gifte,
 nemlig
 Enken
 animer
 ømmer
 er en
 de ere

Bare jeg var saa fuld som du,
 Suffer jeg højt, hver Gang jeg nu
 Selv har en Snært, men ser en Ven,
 Som er i Rusen sovet hen,
 Drømmende sig saa rig og mægtig
 Som en Monark saa stolt i Hu,
 Hvor du er tryk og hviler prægtig, —
 Bare jeg var saa fuld som du!

Bare jeg var saa fuld som du,
 Som sidder der saa let i Hu,
 Rys kun dit Glas og kys din Stat,
 Ja, du har faaet Lykken fat.
 Mangler der lidt, nu vel, saa drifter
 Du dig en to—tre Glas endnu.
 Hvor du er fri og glad og sitter!
 Bare jeg var saa fuld som du!

Bare jeg var saa fuld som du,
 Der vender hjem saa let i Hu,
 Lommen er tom, men du er fuld,
 Sølvet har du flabt om til Guld.
 O, hvor du smiler, hvor du svæver,
 Gadedørsnøglen ta'er du nu!
 Al fra mit Bryst sig Sukket hæver:
 Bare jeg var saa fuld som du!

Den Danselystne.

Mel. En Fuglefænger ser I her.
 Juchhej! En rigtig lystig Dans
 Den kan endnu jeg ta'e med Glans,
 Den faar saa let man hertilands,
 Helst med en lille Blut tilmands.

Min første Stræl er ongefær
 En Ligtorn — uh, lad bare vær'!
 Saalænge jeg en Dans mig ta'er,
 Ladatjul, tjul, tjul, huhej, min Fa'er,
 Er Verden lys og Luften klar,
 Ladatjul, ej Sorg jeg har.

Til Dans blev Menneſket jo ſtabt,
 Og mangler den, gaar Glæden tabt,
 En Balsal er et Paradis —
 Et jordift — ja naturligvis.
 Og Damerne er Engle, hm,
 Ja, for det meste, ſi'er jeg Dem!
 Saalænge jeg en Dans mig ta'er etc.

Og ſkulde jeg i Krigen gaa
 Og der maaſte en Kugle faa,
 Saa helſt i Armen, maa jeg be'e,
 Mit Ben — nej, lad det aldrig ſke.
 Dog ryger Benet — ligefedt,
 Saa danſer jeg, min Sjæl, paa et.
 Saalænge jeg en Dans etc.

Iſald jeg ſkulde blive gift
 — Om Danſere er altid Riſt! —
 Atteſt fra Danſeøvelſen
 Min Kone bringe ſkal ſin Ben!
 Og gror da Torne paa vor Vej,
 Vi danſe over dem, juhej!
 Saalænge jeg en Dans etc.

Har paa en yndig Brud du Riſt,
 Saa hør mig blot et Djeblif,
 Hvis Mutter ſiger nej, da ſkal
 Du invitere dem til Bal.
 Men danſ ej med den Smaa, min Bro'er,
 Nej, hæng blot i med Svigermo'er;

Naar hende flint til Dans du ta'er,
 Ladatjul, tjul, tjul, huhej, min Fa'er,
 Den Datters Haand du faar som Svar,
 Ladatjul, den Sag er klar.

Frieriet i de Stramme.

Mel. Paa'en igen, Ferdinand Ludvigsen.

Søren var otte og tyve Aar:
 „Se nu du snart en Kærest faar,”
 Sagde hans Tante, „flynd dig dog,
 Vær intet sølle, bange Skrog.
 Der er nu Frøken Ernestine,
 Hun er jo netop af de Fine,
 Det er en Kone for dig,
 Fri du kun der — du faar ej Nej.”

Søren traf Risteklæder paa,
 Og i et Spejl tilfreds sig saae;
 Smurte Pomade i sit Haar,
 Og af „Colognen” stjal en Taar,
 Benklæderne var loblig stramme,
 Eller, hvad der jo er det samme,
 Søren var lidt for tøl,
 Ellers var han slet lille styg.

Frem i de Stramme tripped han,
 Meldte hos Frøken sig paa Stand,
 Der var just Selstab, men han var
 Ikke forløbt, den Sag er klar.
 Omsvøb og Snaa han ikke yndte,
 Han hængte straks i og begyndte:
 „Frøken, jeg elsker Dem, ja,
 Skal det saa være vos To, hva'!”

Og, som han taled disse Ord,
 Bøjed han sig helt dybt mod Jord;
 Men nu blev hørt et sælsomt Rørd,
 Det blev Hr. Søren Elstovs Fald.
 At, da han bukked i de Stramme,
 Revned de lige med det samme
 Ivers over Bagen, o ve,
 Det var et rædsomt Syn at se!

Damerne daaned som sig bør,
 Søren gik rent fra sit Humør,
 Bukked' undskyldende, men ha!
 Det blev just Revnen større a'.
 Herrerne kvalte deres Latter,
 Frøkenen græd, og — ja, De fatter
 Situationen var ej
 God for den stakkels Frier, nej!

Laushed der hersked, Alt var tyst,
 Det var en Tur, „ej blot til Lyft“,
 Søren forbandt dog snart sin Stræt,
 Tænkte: „Nu er du ganske væk!“
 Bludselig aabned hastig Døren,
 Hvem der stak a', ja det var Søren,
 Han lo, da det var forbi,
 Men gaar ej mer paa Frieri.

Sundeslagteren.

Mel Julia, Julia, hopsasa.

Julia, Julia, Julia, Julia hopsasa,
 Julia, Julia, Julia hopsasa,
 At spise Sundekotelet,
 Det er nu slet ingen dejlig Ret,

Og desformedelt nu, min Ven,
Vi synge om Hundeslagteren.

Vi veed, at der blandt Slagterne findes stræffelige Mis-
dædere. Hvad mener De om Jødeslagterne, der altsaa
slagter Jøder, og Bondeslagterne, disse Højremænd, der
hemmelig slagter Bønder, og den allerværste Sort,
Landsskylslagterne — uf, og Landslagterne, om Forladelse,
Bismark! — Men at vi skulde faa en Vise om Hunde-
slagteren, nej, det havde jeg ikke regnet ud, og derfor
siger jeg:

Julia, Julia, Julia hopsasa.

Han gik saa lumst og snuste om,
Med Lunge i Lommen, og naar der kom
En Hund, saa sa'e han: „Komse da!

Rom Moppe!“ — For Lungen den holdt de a'.

Saa holdt han Lungen for deres Næse og de store Bul-
bidere sjokkede med og tænkte: „Den staar paa Steg!“
Men au, det var Hundesteg, den stod paa, og naar han
fik dem lokket med hjem, saa vuppi, var de lige til
Slagteren. Han gav dem lidt Blodbrensende i Form af
en Kniv, og en Time efter var de bleven til Bedetød
og kostede 50 Øre Pundet.

Julia, Julia, Julia hopsasa.

Saa tog paa Natten han sit Trug,
Og folgte til alle, der havde Brug,
Og sa'e: „Det rare Bedetød,
Det smager saa yndigt til Gvedebrød.“

Og han var fræk nok, Karlen, til at gaa hen til Kammer-
raad Bentsen, hvis Hund han havde stjaalet og slagtet,
og Kammerraaden fik to Røller og aad trofast sin egen
„Trofast“ til Middag og sa'e: „Naar den Slagter kommer
igen, saa køb mere, for saadan mørkt Bedetød har jeg
aldrig smagt!“ Det drak han et Par Glas Vin paa
og sang:

Julia, Julia, Julia hopsasa.

Og Frøken Thoras „Mylord“, som
Var dejlig dresseret, paa Bordet kom

Hos Frøkenen selv som Rotelet,
 Og Frøkenen sa'e: „Hvilken dejlig Ret!“
 Hun spiste sin egen „Mylord“; den var dresseret, men
 det kunde hun ikke smage, det har hun selv sagt bagefter.
 Julia, Julia, Julia hopsasa.

Da alle Hundene blev væk,
 Saa blev der blandt Ejerne grulig Stræf,
 Og Hvermand stod saa fælt forleg'n,
 For ser De, de havde jo dog løst Tegn.
 Slagterens Kone var dristig; hun lavede Ragout af de
 smaa Stykker, men det skulde hun inte ha' gjort, for da
 Søgningen blev saa stærk, var hun ikke rigtig forsigtig,
 og derfor traf det sig, at Stomagermester Fløjberg en
 Dag fandt et Hundetegn i sin Ragout, og det var det,
 han havde løst til sin egen Hund. Saa blev den opdaget,
 Slagteren og hans Madame kom i Raskmerotten.
 Julia, Julia, Julia hopsasa.

Jeg har jo selv set hans Portræt,
 Og Konen var med, — ja tænk hvor flet,
 At faa de søde Mopper smaa,
 Og „Perle“ og „Ladby“, for Mønt at faa.
 Det er naturligvis foregaaet i Berlin, og Bismarck skal
 have indstillet Kammerraaden til et Orden, fordi han
 maatte æde sin Hund, Nogle siger, at det er af Glæde
 over, at Ministerens egne Hunde ikke blev stjaalne fordi
 de ikke var fede nok.
 Julia, Julia, Julia hopsasa.

Landlig No.

Mel. Mit Navn er Rasmus Laa.

Jeg skriver stadig Vers
 ::: Paa kryds og tvers, :::

Snart Alvor, snart Kommer,
 :: Mit Navn er Pers. ::
 Trallala.

Men Gaden, hvor jeg bor,
 Er fuld af Støj,
 Der brøles højt i Ror
 Og rumles, søj!
 Rum, brum, brummerum.

Saa pakked jeg i Fart
 Min Rejsesæk,
 Og tænkte: Det er klart,
 At du maa væk.
 Væk, væk, væk, væk, væk,

Hos Gaardmand Ole Lars
 I Karleby,
 Der fik jeg mig en Plads,
 Et venligt Ly.
 Trallala.

Der kunde skrives Vers
 I landlig Bo;
 Der var ej Byskommer,
 Men Landsbyro.
 Jo, jo, den var go'!

Men straks den første Nat
 Jeg fik ej Blund,
 Paa en Koncert tog fat
 Vor Lænehund.
 Bob bob bob bob.

Jeg laa til Morgengry
 Saa pønsende,
 Da lød det: Kyllity
 Fra Hønsene.
 Dul, dul, kyllity.

men
 gæster.

af de
 for da
 figtig,
 erg en
 r det,
 daget,

l.
 et stal
 i han
 Glæde
 fordi

Dit Vers du skrive maa
 Bag Huset hist,
 Hvor Evinene de staa,
 I Ro, jo vist.
 Øf øf øf øf øf.

For Potter, jeg maa ud
 Bag Hæssene,
 Men der, du gode Gud,
 Skreg Hæssene:
 Gæt, gæt, gæt, gæt, gæt.

I Hast jeg kom derfra
 Og satte mig
 I Engen, men hu ha,
 De Faar de skreg:
 Mæ—bæ, mæ—bæ.

Til Marken foer jeg væt
 I ilsom Gang,
 Men tænk Dem der min Stræt,
 Da Roen sang:
 Bu—bø—bu—bø!

Til Laden løb jeg rast,
 Men al, nej der
 De paa Maskinen „tast“,
 Uf, nej lad vær';
 Bum bum bummelommelom.

Bed Byens Gadelær
 Jeg sat mig hen,
 Men Drengeslotten der
 Jo lunde den:
 Thing thingeling for Masssa ting.

Men var det Skoletid
 Og de var væk,
 Kom Underne herhid
 Med muntre Kvæk:
 Rab, rab, rab, rab, rab.

Jeg til mit Kammerlil
 Løb som besat,
 Men der var snart paa Spil
 Den Polkers Rat:
 Mjau, mjau, mjau, mjau.

Til Røffenet jeg traf
 Blandt Piger hen,
 En Faarekylling, af,
 Strøg løs paa den:
 Pip pip pip pip pip!

Og saa ved Aften, ja,
 Tog Røgteren
 Til sin Harmonika
 Og traf i den:
 Di—di—di—di—di.

Den Landlighed var flem,
 Og ej til Gavn,
 Jeg i en Fart tog hjem
 Til Rjøbenhavn.
 Trallalala.

Det er en kold En.

(Bekendt Mundheld).

Mel. En Smaafugl gynged paa Lindetvist.

„Det er en kold En“ om Vinteren
Naar Gården hen skal gaa, min Ven,
Ved Slottet og spille op med den:
Traradera traderada.
Den strænge Kulde gi'er Messingsmag,
Og den maa helst stykkes bort hver Dag,
Tre Snapse bag efter gi'er Behag,
Musiken si'er: „Det var en kold En!“

En Frier lister ved Aften tyst
Med Elkovs Lyst til Thoras Bryst,
Skøndt det er mørkt, har han dog den Trøst,
At han skal nok hitte Bejen.
Men han gaar fejl: fra en Kone faar
Han en Spand Vand over Hud og Haar;
Han sjokker bort, at den Fryd var fort,
Han mumler: „Uf, det var en kold En!“

En Dame løber paa Støjer let,
Saa pænt og net'og saa adræt,
Men glider fejl, og hun gi'er et Spræt,
Og Blumpl! gaar Isen i Stykker.
Den Skønne bliver slet ikke glad,
Da hendes Bagdel faar dette Bad,
En Mand, den Rad, stod og smilte a'ed,
Og hvisted: „Det var vist en kold En!“

En Ugtemand gaar fra Gilde hjem,
Han valler frem, hans Rus er flem,
Vel fryser det grulig glubst, men hvem
Har Sans med Blyhat for Kulden?

Ved Døren vil han ta' Nøglen frem,
 Nu, den er væk, den er gaaet Glem:
 Paa Gaden gaar han til Kloffen fem:
 „Hør, Mutter, det var s'gu en kold En!“

Den Krig den var rigtignok lidt varm,
 Der var Alarm og Tyrkens Harm
 Var rædsom — grumt førtes i hans Arm
 Hans Sværd — ja han gav nok Rollen.
 Men Rusjen rykkede støt derhen,
 Og dem, han fanged, af, ja min Ven,
 De bleve sendt til Siberien,
 Og I kan tro, det var en kold En.

Ja saadan gaar det lidt med Alarm,
 Og Støj og Harm! men jeg er varm;
 Stil derfor hen i min Vindueskarm
 En Bajer, en af de kolde.
 Saa ler jeg rolig af Støj og Spræl,
 Jeg tømmer Glasen med tørstig Sjæl,
 Og mens jeg la'er mig det smage vel,
 Jeg synger: „Ah, det var en kold En!“

Hr. Blæsenbergs Frieri.

Mel. Skomagermester.

Hr. Blæsenberg han pynted sig,
 Han vilde ud at bejle.
 Han sa'e: Nu maa du fine dig,
 Naar du skal paa Galej.
 En dejlig Enkesrue bor
 I Pederhvidtsfeltsstræde,
 Hun har en Datter, som jeg tror
 Er yndigst paa vor Jord.

Frist Mod, Peter, du gamle Gavstrif! Men en Foræring
maa Pigebarnet ha', f. Eks., ja lad os se! og Blæsenberg
forsvandt i Dybet hos en Urtekræmmer og købte en
stor Flaske Lugtevand af det billige til 2 Kroner for
halvanden Pægl. Og han tog med det samme en lille
halv Flaske Gammelrom i den anden Lomme, den vilde
han gæsse sig med efter Frieriet.

∴ Bupdi, bupdi, bupdi, bupdi,
Styndte han sig til Pigen hen. ∴

Han traf den Smaa og straks han sa'e:
Min søde lille Pige,
Jeg elsker myrderlig, ha ha!
Skal vi saa giftes, hva'!
Her har jeg rare Ting til dig!
Saa tog han frem en Flaske,
Se denne her, forsmaa den ej,
Jeg købte den til dig, — Sju!

Rom, min dejlige Sullertrulle, og ræt mig din yndige
Næse — hva' beha'r. Hvad mener du om den, hva'!
Lugt, skal du smage! — Men, mine Vrede, det var fejl
Sat, formedelt at Blæsenberg, det gamle Snøvl, havde
grebet i den forfærdte Lomme, og det var Romeren han
havde faaet. Og da han hældte lidt paa hendes hvide
Lommestørklæde, streg hun: „Føj, sikken en Brændevin-
stank! Vil han rubbe sig, gamle Næsehorn, pyh!“

∴ Bupdi, bupdi, bupdi, bupdi,
Vil han nu bare palle sig. ∴

Men Moderen hun lo saa smaat,
Hun lugtede til Rommen,
Og sa'e: „Der blev du hjulpen godt,
Men lad mig smage blot.“
Saa tog hun sig en vældig Dram,
Og sa'e: „Da De er kommen
Herhen, har det saamænd en Slam
At være mod Dem gram. Ja

Det er en meget god Kolonne, du Gamle. Den kan jeg
ogsaa li' et Par af om Aftenen — jeg mener saadan en
Damesnap på en halv Pægl. Da Tøsen ikke vil gaa

paa Limpinden, skal vi to Gamle saa ikke slaa vore Pjalter sammen, og la' Præsten smække os sammen, saa kan vi saa rart sidde og tyre Kolonne om Aftenen.

∴ Bupdi, bupdi, bupdi, bupdi,
Kys mig, du søde Blæsenberg. ∴

Han fløde sig bag Øret lidt,
Den glade Blæsenberre,
Saa sa'e han: „Det er lige fedt,
Da Fejlen nu er flet.
Saa kom, du gamle Fiemo'r,
Jeg mener, den er værre,
Og Ægteskabets Lykke, tror
Jeg, bliver lige stor.“

Og saa tog de straks fat paa den behavelige Del af Festen og drak hver eneste Draabe af Flasken. Og da Datterens rigtige Kæreste kom, sendte de ham hen og byttede Ole Kolonnen væk for en Flaske Rom. Saa blev de gift — fikken en Svir! Og de Gamle lever brillant sammen og stænds kun naar Flasken er tom. Men naar Folk spørger Md. Blæsenberg, hvoraf hendes Næse er saa rød, svarer hun altid: Det er fordi jeg bruger af min Mands Ole Kolonne, den er saa stærk. Og saa gaar vi igen med den dejlige Fajandse-Tallerkning, det er i et velædigt Øjemed. for det er til den gamle Fernant.

∴ Bupdi, bupdi, bupdi, bupdi,
Bisen er endt og Halsen tør. ∴

Duff paa Petrine!

En uhyre sandfærdig Arie om, hvorledes den flakke Petrine blev gift den ene Dag og allerede den næste Morgen blev infam lasseret af et strækeligt Mandfolk.

Mel. Julia, Julia hopfasa.

Petrine var en valter Tøs,
Saa smætter og smul og mageløs

Men der var rigt'nok ingen, som
 Ku' gætte hvorfra hendes Skønhed kom.

Men ser De, Højtærede, jeg, den aamle Fernant, kender
 det; jeg veed, hvorfra den dejlige Kulør de Roser og
 Mælkemad kom fra. Ho ho! Nu skal De høre:

Julia, Julia, Apotheket kom den fra,
 Julia, hoppsasa, ja der kom den fra

En Kind saa frisk og rød og sund,
 Men det var naturligvis Sminke fun,
 De sorte Øjenbryn, de smaa,
 Se kom der daglig lidt Sværte paa.

En Aften mødte jeg hende paa Trappen. „Em, Petrine,“
 siger jeg, „du dejlige Smørblomst fra Gartner Højens
 Have, er det dig! Tænk, jeg gaar netop og er saa
 strækkelig forlegen for et Kys i disse haarlige Tider!“
 Og saa kysede jeg Pigebarnet i Mørket, skøndt hun lod
 som hun ikke vilde. Men saa smittede hun af, og om
 Morgenens siger min egen Fiemo'er til mig: Men Gud,
 Fernant, du har været i Slagsmaal, du er hel mingeleret
 i Ansigtet! — Ho ho! Evig Grin, da jeg ser mig i
 Spejlet, troede jeg, der stod en Malerpotte derinde, og
 saa var det inte andre end mig, der var bleven deforeret
 af Petrine. Der sad vist for over 25 Øre Malning paa mig.

Julia, Julia, det var det værste Kys, hu ha!
 Julia, hoppsasa! Ja hun smitted a'.

Om hendes lange Fletninger
 Kunde der skrives Beretninger,
 Dem fik hun hos Frisøren løbt,
 Og derfor sad de som de var støbt.

Men Frisøren sa'e altid, at det var hans Haar Petrine
 gik med, for hun havde aldrig betalt de bløde Loffer.

Julia, Julia, det var Frisørens Haar, Hurra,
 Julia, hoppsasa, der fik hun det fra.

De Tænder var som Elfenben,
 Og tænk, der manglede ikke en,
 Det kom sig af, hun tog dem a'
 Hver Aften, for de var forlorne, ja.

Og Hostepuderne og den trinde Barm og de himmelfste
Lægge tog hun ogsaa om Aftenen af, og la' dem paa
Romoden, saa forsvandt den kønne Petrine (hun laa
paa Romoden) og den rigtige Petrine lignede en Dame
af sat Alder paa saadan en 70 Aar.

Julia, Julia, og se, det vidste ingen a',
Julia, hupsasa, det var ganske bra'!

Hun var nu seks og tredive Aar,
En Aftenstund hun en Frier saar,
Og fort fortalt, de gisted dem,
Og Brudgommen førte Petrine hjem.

Han kendte ikke den dybe Hemmelighed: han troede, hans
Brud var en stær og dejlig Rose. Og Petrine regnede
ud, at hun nok hver Morgen skulde staa tidlig op og
tage sine Dejligheder paa.

Julia, Julia, nu skal De høre, hvor det løb a'!
Julia, hupsasa, den blev gal, hu ha!

Om Natten kom en Tyv derind
Og stjal hvad der var, hver Trævl og Bind,
Og Tænder, Haar og Barm, o Stræf,
De laa paa Romoden og de blev væf.

Tyven troede, det var en Pengetaske, han reddede. Men
det var Sager uden Værdi. Om Morgenens lufte Pet-
trine om og kunde ikke finde sig selv igen, og hun havde
dog lagt sig paa Romoden om Aftenen.

Julia, Julia, aa, hvor hun græd og jamred, ja,
Julia, hupsasa, hvor blev Stadsen a'.

Den Brudgom vaagne og saae
En gammel Rælling paa Gulvet gaa.

„Hvad vil du her, du gamle Snøvl,
Herut, og det straks, ellers gør jeg Brøvl.“

Stor Ballade! Han kendte ikke sin yndige Petrinemoer;
hun vilde tage ham om Halsen. „Væf, du gamle Strub-
tudse,“ skreg han, „inte komme med dine kolde Fødder
i mine varme Bestelommer. Hvor har du gjort af min
unge Kone?“ — Han klæbte sig paa, og foer ud af Døren,
og kom ikke hjem til Middagmaden, desformelst at

han straks rejste til Amerika. Jeg skal sige Dem, han var lidt egen af sig.

Julia, Julia, fra det forlorne stat han a',
Julia, hopsasa, ja han stat sgu a'.

Nu gaar Petrine ene hen,
Hun har ingen Tænder og ingen Ben;
Af Haaret har hun altfor lidt,
Frisøren vil slet ikke gi' Kredit.

Mine erede Damer! skulde nogen af Dem kende en Dame — for selv har De naturligvis ikke en Smule Forlorent paa, — en Dame, som har lidt Hoster og Haar og Tænder tilovers, saa hust paa Petrine.

Julia, Julia, send blot lidt og Tak skal De ha',
Julia, hopsasa; glem det ikke, hva'.

Og alle de erede Damer, som ikke gi'er Partiet med Forlorent, ville behage at betænke Talerkningen her, — nu kommer den —: værds' artig, — Vorherre bevares for at ligne Petrine! Tak ska' De ha'! De faar en yndig Mand, og hvem der allerede har en, faar en dejlig Dreng med Smilehuller i Kinderne. Nu gaar vi paa med den aller-aller nyeste Arie!

En kærlighedsfuld Arie

om

Ding-Dang og Sjing-Sjana,
og hvordan Stine, som var styg, rejste til Rina,
og der blev befunden at være en Skønhed, og
blev gift med en rig Rinesergabthv, som nu vil
komme hertil med hende for at gøre Nar ad dem,
der kasserede hende.

Mel. Fuglen sit Øje lukker.

Stine var sødt paa Fyen,
Folk sa'e, hun var saa styg,
Saa blev hun led af Øyen,
Og vendte den sin Ryg.

Bort drog hun til det Fjerne,
 Skibet forliste dog,
 Men hendes gode Stjerne
 Hende til Rina drog.

Der saae man Lykken høje
 Sig over hende snart,
 Og hendes stæve Dine
 Var der just noget rart.

Hun blev Bestyrerinde
 Straks hos en Mandarin,
 Han syntes godt om hende,
 Sa'e, hun var grulig fin.

Hun kunde dejlig lave
 Hans Rottesfriské,
 Hun sørged for hans Mave
 Med Snegle i Gelé.

Hun laved Fiskefinner
 I Fuglerebe-Saus,
 Saa han fik tykke Rinder
 Af al den megen Smaus.

Han kaldte hende Sjing-Sjang,
 Og sa'e: „Min egen Tøs,
 Kom, lys din egen Ding-Dang,
 For du er maveløs.“

Saa fik hun lange Negle,
 Snørlov paa Benene,
 Og blev en yndig Regle,
 Snubled paa Stenene.

Stilbællen paa sit Ho'be,
 Dynebaar fik hun paa,
 Viste, — ja Foll de gloede,
 Ding-Dang han sa'e blot: Na!

Saa blev med Tusch hun sminket,
 Ding-Dang han sa'e; Fut Fut!
 Glad han til hende hinted,
 Og hvistled: „Put la put!“

Det skulde bare sige:
 „Sta' vi saa giste os,
 Saa sig blot til, min Pige!“
 Stine hun sa'e: „Ja Ross!“

Nu blev der drukket Thevand,
 Brændt Guld og Sølvpapir,
 Allersidst fik de Stevand,
 Det var en Bryllupsvir.

Nu har hun været længe
 Gift med den rige Bjørn,
 Og hun har Gods og Penge,
 Og tre Kineserbørn.

Nu vil hun hjem til Byen
 Og vise al sin Stads,
 Der bliver Sjou i Byen,
 Der bliver stor Ballas.

Og varer Rejsen længe,
 Og Mønten mangler dem,
 Si'er hun: „Vi kan for Penge
 No' la' os vise frem.“

Piger, o hvilken Lykke,
 At der et Kina er,
 Dersom I her er stygge,
 Saa er I lønne der.

Og væs'artig! Vi samler paa Frimærker til
 at løbe Kineserbørn fri for! De Crede, der ikke
 har Frimærker hos dem, behave at lægge kontante
 Stillinger til at løbsøbe den gamle Fernant for
 dolig Humør og Pengesorger!

Jeg si'er det til min Mo'er

eller

den sjollede Sidse, der pudsede Bebersvenden.

Mel. Stomagermester Iøjdi.

Da Sidse kom til Kjøbenhavn,
Saa kom hun til at tjene
Strafs hos en Bebersvend, hvis Navn
Var Jørgen Peter Ravn.
Han var saa kælen, og hans Ord
Var: Kys mig søde Pige!
Hun sa'e: „Jeg si'er det til min Mo'er!“
For hendes Dyd var stor.

So, ho! tænkte Bebersvenden, det er den rene Ustyld
— aa hvor saadan Bondepiger dog er sjollede! Jeg
har aldrig villet gifte mig, stændt jeg er en Mand paa
40,000 Kroner, men de kjøbenhavnske Piger er nogle søle
upaalidelige Slabninger. Nej, her er et Guds Ord fra
Landet — hun kender Pinedød ikke til det Ringeste.

Hejsa, lystig, gamle Støder,
Nu skal du ind i Glædens Havn,
Snart som Egtemand du møder
Strunk, Jørgen Peter Ravn.

Dg saae han hende, straks han foer
Afsted og vilde kysse,
Hun sa'e: „Jeg si'er det til min Mo'er
Dg til min store Bror!“
Hun var saa dum, men han var klog,
Han trykked hende kærligt
I Armene; hun lo, det Fjog,
Dg dumt med Armen klog.

Tilsidst blev Bebersvenden rigtignok temmelig nærgaa-
ende, for en Aften, da de kom hjem fra Livoli, blev
han altfor kærlig, saa at Sidse bagefter græd og sa'e:
„Jeg si'er det virkelig til min Mo'er!“ Men Ravn grinte
og sa'e: „Jeg har 40,000 Kr. og jeg mangler blot dig
til Rone — skal det være vos To, Sidse! Maa jeg lade

er til
e ikke
tante
t for

lyse for os!" Hun lo saa fjollet og sa'e: „Ja, men jeg si'er det til min Mo'er!"

Hejsa, lystig, man kan kende,
Hun er uskyldig som et Lam,
Hvis jeg ikke gisted hende,
Var det saagu en Stam.

Saa blev de gift, den Fryd var stor,
Na, hvor var Ravn dog tælen;
Hun sa'e: „Jeg si'er det til min Mo'er!"
Han lo ad hendes Ord;
I fjorten Dage gif det godt,
De var saa lykkelige
Han tænkte: Ja, der har jeg faa't
En rigtig Allepot.

Men saa en Dag bliver der ringet paa Døren, og da Ravn lukker op, staar der 4 Koner hver med sit Barn paa Armen, tre Drenge og en dejlig Pige! — „Hvad er det?" siger Ravn. — „Det er Sidses fire Børn," siger de, „vi vil inte ha'e dem længer, for hun har holdt op at betale til dem." „Hør Sidse," siger han, „er det dine Unger, og du har gaaet her og spillet den Uskyldige — jeg skal knuse dig." — „Ja, men jeg si'er det til min Mo'er!" — „Sig du ad Helvede til — det skulde du sgu ha'e sagt før end jeg gistede dig. Noem skal nu forsørge alle de Unger?" — „Det skal sgu du," sa'e Sidse og lo fjollet.

Hejsa, lystig, tag dem alle,
Der kommer vist to—tre endnu,
Det kan Svineheld man kalde,
Sig mig, hvad mener du?

Ja Ravn blev gal i sin Ralot,
Nu saae han, han var pudset;
Skøndt Sidse spillede Per Tot,
Saa regnede hun godt.
Men Ravn, den gamle Pebersvend,
Han fik nu Liv i Huset,
For Ungerne gør stadig Spænd,
Han morer sig saamænd.

Dg saa har de allesammen taget Ordsprog efter Moderen, thi naar Ravn knubser dem, siger de: „Jeg si'er det til min Mo'er!“ og saa kommer Sidse og gør Spektakler, men ellers er hun ret stikkelig, og de kommer godt ud af det, for nu har Pebersvenden noget at tænke paa og bruge sine Penge til.

Hejsa, lystig, men forbandet
Skal man se til, den Sag er klar!
Den Ustyldighed fra Landet,
Den er ej altid rar!

Den fære Dans.

Mel. Hver Morgen rejste jeg min Rop.
(Ich bin ein Schneider, wit, wit, wit).

Først i Kontoret, hvor jeg var,
Jeg skrev kun lidt, men dansed,
Iblandt Kolleger blev jeg Nar,
Fordi jeg ikke standsed.

En Dag skulde jeg bringe nogle Dokumenter ind til min Chef. I det samme erindrer jeg en Rantan-Melodi, men glemmer mig selv, og begynder at danse. Chefen stod netop og drak sin Formiddagskaffe — rutsch! gør jeg et Spring.

Han staar og stirrer ned og op,
Hej, trallalalalalala la la,
Af Rædsel taber han sin Rop,
Hej, trallalalalala,
Den Dag blev mindeværdig,
Thi jeg — ja jeg var færdig.

Jeg blev forlovet med en bund-
rig, ung og dejlig Pige;
At det var heldig, vil med Grund
Enhver vel sagtens sige.

Vi rejste til Paris: hendes Onkel var med. Pigen delte snart min Begejstring for Dansen, og tilsidst

endte vi i hal mabille. Men netop som vi vare ifærd med en livlig Rantan:

Vi svang og sprang til Sang og Klang,
 Hej, trallala,
 Da ser jeg Dntels Braltegang,
 Hej, trallala,
 Der stod vi nu bæbed', —
 Forlovelsen blev hævet.

En anden Gang til Bryllupsfærd
 Jeg meldte mig hos Præsten,
 Min Elstebe var rig, men tvær,
 Dog, man skal elste Næsten.

Det vil sige: Næsten og det møntede Sølvtøj. Min Forlovede havde averteret om en stille og sat Ugte-
 mage, og jeg meldte mig naturligtvis. Min Tilkom-
 mende tog mig ved Haanden med hen til Præsten:
 jeg stod som paa Naale, men alting var ved at gaa
 godt; jeg havde staaet stille i næsten 10 Minuter og
 Præsten var lige ved at klappe os sammen, da — o
 Skæbne! — spiller hans Datter i Bærelset ved Siden
 af en ulukkelig Rantan. Til Præstens og min For-
 lovedes Skræl begyndte jeg at danse:

Først svang jeg Præsten, saa min Brud,
 Hej, trallala,
 Jeg sprang, indtil jeg blev sat ud,
 Hej, trallala,
 Farvel, de søde Dage,
 Bort fløj den gamle Mage!

Ja, saadan gik det altid mig,
 Den Dans den var min Glæde,
 Men nu har jeg en Levevej,
 Den skal jeg ej forlade.

Jeg er for Øjeblikket Danselærer med 2 Elever —
 den ene er min Værts Søn — det gaar af paa Hus-
 lejen. Den anden er min Spisevært's Datter — Profit!
 Men det kommer nok. Saa forlover jeg mig med en
 halvgammel Skomagerdatter; Svigersfader kan da nemt
 forsaale mine Støvler, som jeg slider temmelig mange af.

erd

Jeg finder nok en Brud, ja vel,
 Hej, trallala,
 Og lige kvit i Sorg og Helb,
 Hej, trallala,
 Jeg danser med min Pige
 Lukt ind i Himmerige.

Lappetorvet.

Mel. Hvad er vel et Men'ste, naar Pungen er sløj.
 Kom, Petersen, kom, du maa løbe en Gang
 En Hat, dertil har du jo længe ha't Trang,
 Se her, Lappetorvet, her løber jeg tidt,
 Her er alting, kun ikke Kredit,
 Her er Hatte uden Pul,
 Her er Dørslag uden Hul,
 Her er Kopper uden Hant
 Og Terriner med Stavant.
 Her er Frakker uden Foer,
 Her er Sporer uden Spor,
 Her er Kjoler uden Liv,
 Her er Skifter uden Kniv.
 Ja, se kun, min Ven, men naar Mønten du har,
 Kan du faa dig en Rone saagar.

Ja der sidder Enter, som mangler en Mand,
 Og der sidder Roner med praktisk Forstand,
 De døjer i Vinterens Kulde, al ja,
 De er glade, kom køb, vil du ha':
 Et Par Støvler uden Bund.
 Og en Dulle uden Mund,
 Se, en Gryde uden Ben,
 Og en Kof uden Ten.

Min
 gte=
 om=
 ten:
 gaa
 og
 o
 den
 for=

hus=
 ofit!
 en
 temt
 e af.

Et Par Briller uden Glas,
 Og en hullet Hø-Madras,
 Og en Strømpe uden Hæl,
 Og en Kasse uden Fjæl.
 Og fri saa til Rønerne, de har Humør,
 Og køb dig en Hat, som du bør.

De sidde i Storm og de sidde i Regn,
 Og tidt er de for en Kop Kaffe forleg'n;
 Lad os købe, saa faar de den varmende Taar,
 Her er Mønt, de den ikke forsmaar.

Køb en Guitar uden Streng,
 Og et Stykke af en Seng,
 Og en Dyne uden Vaar,
 Og en Muffe uden Haar,
 Hee en Trøje uden Knap,
 Et Par Bukser med en Lap,
 Her er Ure uden Værk,
 Og et Stykke af en Særk,
 Min Ven, tænk paa hende, som har lagt den a',
 Og køb den for min Skyld, — aa hva'!

Du venter, nu vel, saa skal jeg købe væk,
 Der har vi en Pude, som mangler Betræk,
 En Handske; den mangler jo Fingrene blot,
 Ja ja, lad nu det være godt!

Her er Ryggen af en Vest,
 En Stump Bøkslys fra en Fest,
 Her en Plante uden Rod,
 Og en Lampe uden Fod,
 Her et Bogbind uden Blad,
 Her et Stykke af et Fad,
 Her en Nøgle uden Ram,
 Vær saa artig, Madam!
 Tænk, her kan De købe et Udstyr for Lidt,
 Men husk paa, vi gi'er inte Kredit!

Hvad der skete ved Ellens Bryllup paa Amager.

Mel. Hvis jeg var Kæjser en eneste Dag.
 Frem, mine Benner, med Bolle og Glas,
 Frem med en Guitar og Roder!
 En har Tenoren, en anden har Bas,
 Du er i Roret, min Broder!
 Genlyd skal Løstet og Bæggene gi',
 Basen en Nebne skal runge deri.
 Jeg vil fortælle, hvorledes det gik
 Til ved et Amagergilbe!

Ude i Ullerup skulde der staa
 Just paa en Søndag et Gilde;
 Alting var færdigt, thi Store og Smaa
 Have haft nok at bestille:
 En maatte pille Kartofler og En
 Maatte fra Klipsfisen pille hvert Ben;
 Det var et Gilde, og det maa man tro,
 Rigtig et Amagergilbe.

Der var nu mange Ting, togte og raa,
 Kraftsuppe lavet paa Skanler!
 Klaus holdt da mest af ved Skænken at staa,
 Indtil han selv laa for Anker;
 Jens havde Bryllup, Jens Hansen, og saa
 Ellen, og derfor mon Gildet nu staa.
 Det var et Gilde, og det maa man tro,
 Rigtig et Amagergilbe.

Men som man sidder og spiser i Ro,
 Savner Jens Hansen sin Rone:
 „Hej, hvor er Ellen, hvad skal man vel tro?
 Borte er ogsaa Mads Krone!“

Det var da græsseligt, Selstabet tom
 Ganske i Oprør, og Stuen blev tom.
 Det var et Gilbe, og det maa man tro,
 Rigtig et Amagergilbe.

Nu blev der gættet og snakket og talt
 Om den velsignede Rone —
 Fanden har Fingeren med overalt:
 En havde set hende drone;
 Godt var det, at der slet inte var Band,
 Uden i Stalden i Gaardskarlen's Spand!
 Det var et Gilbe, jo det maa man tro,
 Rigtig et Amagergilbe.

Brudgommen bandte og vendte sin Skraa,
 Al, men hvortil nytter Banden?
 Søgt blev der ogsaa i skjulteste Braa,
 Jens misted næsten Forstanden;
 Nu var hun Løen tilbage, men da,
 Kommer Mads Krone og Ellen derfra,
 De havde gemt sig for Løjer — nu ja!
 Det var jo Amagergilbe.

Bleg griber Brudgommen Ellen ved Arm,
 Iler med hende til Stuen;
 Gæsterne stirred, han snuser med Harm
 Haaret sig rejser med Gruen.
 Jens greb en Kniv, hvoraf Saucen end flød,
 Jager den dybt i — — et Ottepunds-Brød,
 Raaber: „Min Snut, hvorfor spiser du ej,
 Sig hvorfor har vi da Gilbe?“

Pige, o vogt dig for Falskhed og Svig!
 Tro mod din Mand skal du være;
 Mærker han Uraab, da straffer han dig,
 Skrøbelig er jo din Vre!

Gj altid rammer i Brødet hans Kniv —
 Tænk, om den traf dig og endte dit Liv, — — —
 Frem, mine Venner, med Bolle og Glas,
 Nu ville vi holde Gilde!

Hvorlunde Søren løb Fastelavn.

Mel. Hr. Radsens Vise.

::: En Aften, ::: det var ved Fastelavn,
 Da sad i Kafeen, hvor gerne jeg plejer
 At komme, to Venner saa rart ved en Bajer,
 ::: Og Søren ::: det var den Enes Navn.

::: Imens nu ::: de drak og drak igen,
 Saa figer den ene og smiler saa smørret:
 „Gi'er du Fastelavnsris? For dersom du gør'et,
 ::: Saa gi'er jeg ::: en Bolle Punsch, min Ven!

::: Du veed jo ::: nok, hvor det er jeg bor;
 Imorgen! hvis du mig i Sengen finder,
 Saa gi'er du mig Ris, og du Bollen vinder!“
 ::: Og Søren ::: han sa'e: „Det er et Ord!“

::: Saa tidlig ::: han muntrede sin Krop;
 Det var endnu mørkt, da til Bennen han traved
 Med Rifet i Haanden og lumskelig raved .
 ::: Saa stille ::: og tyft ad Trappen op.

::: Han søgte ::: og fandt en Dør tilfids,
 Og da nu Hr. Søren var fiffig som Polter,
 Saa gif han derind paa de bare Soller,
 ::: Og det var ::: jo ingen daarlig List.

∴ Nu gotted ∴ han sig saa inderlig;
 Han føler i Sengen og hvister og fniser:
 „Du sover endnu!“ og han klaster og riser,
 ∴ Da lyder ∴ et Fruentimmerstrig.

∴ Af Angest ∴ han næsten faldt omfuld,
 Han hastig vil flygte, det Hele han fatter,
 Han er gaaet fejl, og Etatsraadens Datter
 ∴ Har faaet ∴ en rigtig Ende fuld.

∴ Forvirret ∴ den fejle Dør han naaer:
 Men pludselig faar han et Dunk i Ryggen,
 Han er løbet lige luft ind i et Røkken,
 ∴ Hvor Pigen ∴ i Undertkloffe staar.

∴ Hun daaner ∴ og striger højt Gevalt;
 Han raver omkring og er nærvæd at falde,
 Og træder tilsidst i en Vasterballe
 ∴ Med Band i, ∴ nej, det var dog for galt!

∴ Nu blev der ∴ i Huset ret Humør;
 Beboerne troede, at Hytten den brændte,
 Og medens en Dreng maatte Jagtsprøiten hente,
 ∴ Fandt Søren ∴ tilsidst den rette Dør.

∴ Han rendte, ∴ hans Fodder gjorde Gavn,
 Det var som om Vinden i Luften ham førte,
 Han løb, saa han næsten var fæ'rig at styrte,
 ∴ Jo, det var ∴ at løbe Fastelavn.

∴ Og Bennen, ∴ han saae den stakkels Fyr,
 Han grinte saa Taarerne kom ham i Øjet,
 Og raabte: „Naa Søren, der gif du i Tøjet!
 ∴ Gaa aldrig ∴ paa flige Eventyr!“

∴ Hans Støbler ∴ tog Vigens Ven og lo!
 Men Bollen, — da Søren nu ikke fik'en,
 Saa tænker jeg, vi kan i Aften drik'en,
 ∴ Ja vi kan ∴ vel gerne drikke to!

Det bliver elleve Kroner.

„Hvor tindrer nu min Stjerne!“
 Sang hun i Teltet ømt,
 „Jeg tidt har i det Fjerne
 Om Deres Ansigt drømt!“
 Jeg saae de røde Kinder,
 De stod i Sminkens Blød.
 Jeg udbrød: „Aa, jeg finder
 Dem ganske rædsom sød.“

Saa tog hun mig ved Hagen
 Alt med sin hvide Haand,
 Og hvisted: „Kom ved Dagen,
 Da fængsler intet Baand.“
 Det lilred mig i Sjælen,
 Jeg mødte næste Dag
 I Teltet, hvor hun lælen
 Sad hos mig med Behag.

Den svenske Bunsch og Bajer
 Gød Ellov i mit Sind,
 En Trone intet vejer
 Imod en Rosenkind.
 Jeg drak, imens jeg flænged
 Min Arm om hendes Liv.
 Og paa mit Knæ hun gænged
 I salig Tidsfordriv.

Vi følte os saa unge,
 Støndt hun var tredive Aar,
 Af Fryd jeg maatte sjunge,
 Dog alt, ja alt forgaar.
 Jeg slumred ind fra Troner
 Og Stads — et Pus jeg fik:
 „Det bliver elleve Kroner!“
 Jeg betalte dem og gif.

Hæng i, hæng i!

Mel. Sengæ— Sengæ— Sengæ—halem.
 (eller: Julia hopsasa).

I Rjøbenhavn er evig Sjob,
 Snart er den fin, snart er den grov.
 Og der er Liv i Sjæl og Krop
 Naar Drengene de synge op.

Sju, Peter, evig Slag i Frikabellen! Pif! Der er
 Humør i Gæden.

Hæng i, hæng i, hæng bare i!
 Hæng i, hæng i, hæng bare i!

Der kommer Sprøjten, der er Ild!
 Afsted den skynder sig dertil.
 To hundred Drengene joller med,
 Hurra, det er Gemytlighed.

„Hvor er Ilden?“ — „Paa Hjørnet af Antoniegade og
 Blaagaardsstræde!“ — Paa'en igen, lad rulle:

Hæng i, hæng i, hæng bare i! osv.

En Mand med Blyhat tumler om,
 Naa det var godt, Betjenten kom.
 Han ta'r ham pænt i Krebsen, ha!
 Og der er Drengene, hurra!

Rære—være— Hr. Betjent, De maa endelig inte tro, at jeg inte er fuld — eller hvad jeg vilde sige — „Naa, marsch til Stationen.“ — Op med Sangen, Dreng:

Hæng i, hæng i, hæng bare i! osv.

To Sælgetoner mødes, naa!

„Du kysede min Mand!“ — Og saa,
Saa bli'er der Slagsmaal, den er spids,
Og Drengene slaa hurtig Kreds.

„Stal din gamle Kanon kysse min Mand?“ — „Din Mand, Afteleje, — hæ, har jeg inte foret ham med Brændevin i 14 Dage, hva'? — Der har du den, og den, og den!“ — Sju, Dreng:

Hæng i, hæng i, hæng bare i! osv.

To Stom'merbrenge staar og sla's,
Der vanter Rlø, hu hej, Kuras!
Der bliver hentet Politi,
Strafs hundred Dreng stemme i.

„Stal du stælde mig ud, du Begtygger, naar jeg kommer med Urter til Svendene?“ — „Hva' siger du, Søren Tyktraad?“ — Ballade, hurra!

Hæng i, hæng i, hæng bare i! osv.

Paa Kongens Fødselsaften gaar
Jo Tappenstregen, og saa faar
Vi fri Musik for Bengene,
Og fri Koncert af Drengene —

Afvejen, Dreng, ser du inte ham, der blæser paa Stor-
tromme? Dag efter skal vi om i Gaderne og levere
dennehersens:

Hæng i, hæng i, hæng bare i! osv!

Afløres der et Monument,
Er der Musik, det er bekendt,
Men mangler der den rette Taft,
Saa kommer Drengene, giv Agt!

Først spiller Musikken den: „Kong Kristian stod ved høje
Mast!“ og „Kong Karl den Onde vakte mig!“ og saa
singer Drengene:

Hæng i, hæng i, hæng bare i! osv!

Vi har nok set i Tivoli,
 Naar der er pænt Fyrværkeri,
 Saa gaar den stadig: Guldregn, aa!
 Og Røret kommer ovenpaa:

En Bombe — Hurra! Kan du gabe over den, Kristian!
 O Gine, du dejlige Mø, er du med paa den?

Hæng i, hæng i, hæng bare i! osv.

Throlerferdinands Død.

Mel. Paa Livets Bane, hvor jeg dig venter.

Throlerferd'nand han tog Billetten,
 Nu er han slet ikke mer paa Pletten,
 Før Døden gav ham en paa Rasketten,
 Den gamle Sanger, Hr. Færtignant.

Vi huster jo alle, naar han raabte: Ho ho! de erede
 Publikum! Nu ska Di lie straks faa en af min brungjede
 Datter mæ di grønne Vallenbarter. Hun æ lie ve aa
 komme, men hun har lidt aa bestille, faa hun sidder aa
 piller Kallehoder mæ begge Benene ud a Vinneverrene.

Aa hi di hullalala osv.

Han sang, saa Folt lo og holdt paa Mæven,
 Og gjorde Leben i Dyrehaven;
 Han sang gemtlig, var aldrig gnaven,
 Det gamle Livstykke, Færtignant.

Ho ho! Her er Gemytlihejen! Uf, min søde Rosenante,
 kys din egen Fernant; ser du ikke, hvor glaj den Herre
 mæ de grønsaltede Slæg smiler te voss! — I Maaren
 flytter han sammen mæ sin Fiemoer aa skriver Polen paa
 Døren! Han æ saa pedantist — I Morres har han vasket
 sej mæ Blankesvarte aa tørret sej paa sine Elastestøvler!
 Erede Damer og Herrer! Dessse Vej mæ Spiltsjet, immer'
 glaje, her æ vi med Talerkningen; dem, der inte ha
 Raad te aa lægge Smaapenge, la gi Kroner.

Aa hi di hullalala osv.

Ho
mø
af
Be
Ti
eri

Ho
daj
Nat
St
Ma
med

Ho
til,
Bed
inte
naar
ball
lige
inte
Bed
den
selv
lige,
"Nat
nand

Ja altid sang han af sine egne,
 Man hørte Viserne alle vegne,
 Han hørte ikke til de Forlegne,
 Den gamle brave Hr. Ferdinand.

Ho ho! Jeg elsker dig, min sødeste Sukkerkrukke! Da jeg
 mødte dig i Aftes, slog jeg begge Venene om din Hals
 af Elskov! Du! Fernant, sa'e du, bli' mæ dine kolde
 Ven fra mine Bestelommer! — Den Herre, som la' en
 Ti-Dre aa tog en Femogtyve-Dre; bedes kærslig om at
 erindre, at den gamle Fernant inte æ Vekselmajler.

Aa hi di hullalala osv.

Han gav os stadig den muntre Rolle,
 Ja, fiske Taler han kunde holde;
 Nu fik den Gamle sin sidste Olie,
 Nu er han borte, vor Ferdinand!

Ho ho! — Jvig muntre Folt i Dyrehaven! Kom, mit
 dajlie Russeben, aa la maj trykke dig op til min uldne
 Nattrøje! — Ser du ikke, a jæ har købt mæ et Par stive
 Støvler mæ Stiklommer i! — Vee du inte, a jæ hver
 Maaren krøller maj mæ Vinnebrænne og reder Haaret
 med et Firtommersøm! Sju!

Aa hi di hullalala osv.

Han var gemyttlig, ja til det sidste,
 Men Guitarstrengene maatte briste,
 Den glade Sanger vi maatte miste,
 Vi glemmer aldrig vor Ferdinand!

Ho ho, mine Grede, hvad tror Di nu, at det vil blive
 til, naar jeg banker paa ved Himlen? Saa kommer St.
 Peder og si'er: Den gaar inte, Fernant, du kommer
 inte ing desformedelst at du fordærrer mig Englerne;
 naar du saadan flyer omkring deringe med røe Gummi-
 balloner istejenfor Binger og synger en af dine forstrække-
 lige dajlie Arier, saa faar jeg dem min Salighed flets
 inte te aa synge Salmer mere!" Sju, si'er jeg saa, Peder,
 Peder! Du maa endelig inte spille dumme Peder med
 den pæne Tyroler-Fertinant, du gamle Liv! Nu ska du
 selv saa en af mine egne! Saa faar han en af de gemyt-
 lige, og hva gø han saa? Saa sier han begribeligvis:
 "Naa, stil ing, du gamle Had!" Aa saa ska Di se Fer-
 nand smække sig ing i Paradis, og straks levere dem denne:

Aa hi di hullalala osv.

Indhold.

Hr. Kragelund var Enkemand	5
Jeg gaar og tænker paa et og andet.	8
Jeg er en lystig Fætter (af J. Lange)	10
Hvis jeg i Lotteriet kunde	12
Man rundt i hele Staden.	14
Man ser saa mangen Dame smul	16
Forgangen Aar en Sangerinde	17
Der var en Mand paa Christianshavn	20
Hr. Kragelund var kommen op i Halvtreds	24
Vare jeg var saa fuld som du	26
Juchhej! En rigtig lystig Dans	27
Søren var otte og tyve Aar.	29
At spise Hundekotelet	30
Jeg skriver stadig Vers	32
Det er en kold En	36
Hr. Blæsenberg har pyntet sig	37
Petrine var en vakker Løs	39
Stine var født paa Fyen	42
Da Sidse kom til Kjøbenhavn	45
Først i Kontoret, hvor jeg var	47
Rom, Petersen, kom, du maa købe en Gang	49
Frem, mine Benner, med Bolle og Glas	51
En Aften, det var ved Fastelavn	53
Hvor tindrer nu min Stjerne	55
I Kjøbenhavn er evig Sjov	56
Lpyrolerferd'nand han tog Billetten !	58

5
8
10
12
14
16
17
20
24
26
27
29
30
32
36
37
39
42
45
47
49
51
53
55
56
58

